

Zaddoek

‘Wè kômde gé vertelle?’

Ze ston wijdbens in de kamer. D’r oewge keeke koertelig. Mi bèèj d’r haand hiel ze unne zaddoek vaast.

Ze há unne kooien dag. Èn dè kos ’t vur mijn ok wel is wôrre, want ze kende me nie. Alzheimer in oewe kop is nèt zô lellek ès de meutel in oew houtwèrrek. Gaater, die ge nie mer kunt vulle. Toch waar d’r iejn ding, woar-
ie gen vat op há gekreege; ons moeder èn durre zaddoek, doar kwaam zèllefs hij nie tusse. Wè-tie ok prebeerde.

Ze há t’r alt enne bé gehaad. Wèsse ok din of woar ze ok nor toe ging. Enne in d’r haand èn enne in durre schort. Èn ès ze d’r uit ging, ok enne in d’r tas. Ge kost nôit weete. Enne onder d’r kusse, enne in de toffellooi, enne op ’t nachtkèèsje, enne in durre sondagse jas. Èn ik há d’r ok alt enne bé. Anders kwaamde deur nie uit.

‘Hedde unne schônne zaddoek bé?’

‘Ja mam.’

‘O ja? Lôt is zien dan?’

Zèllefs toen ‘k al op m’n èège wônde èn ’n bèkske koffie kwaam vatte, vroeg ze d’r nor. Ik há unne ker ’n pèkske pepiere zaddoeke bé gehaad. Ge hát ze is moete huure. Doar dögde niks af. Dè die van ons mijn zoewe de stroat op há loate gôn.

‘Zeker te lööi um te waasse èn te strijke. Hier, nimt ’r mar ’n por van mijn mee.’

Ze há d’r petoffels aaws um ôn. We keeke tegelijk nor d’r voewte èn wir trug. Ik zaag ze twijfele.

‘Zedde gé d’n dokter?’

Ik kreeg gen kans um ‘ja’ of ‘nii’ te zegge.

‘Och dokter, kekt is efkes nor m’n voewte. Ze doen zô ziejr.’

‘Gôt’r mar is bé zitte,’ zin ik èn rool de petoffels um. ‘Zoewe biiter?’

D’r kwaam ’n zunnene op d’r gezicht.

‘Och dokter, wè zedde ge unnen hèle.’ Ze viigde mi durre zaddoek over d’r muuleke.

Di waar ze nou, ons moeder. Hoe duk há’k vruuger nie ès jungske m’n nuske in durre schort willen daawe. M’n èrmkes um d’r heene geslaage, ès’k brulde umdè’k gevalle waar of ziek. Efkes unnen èèj over m’n bôleke. Miejr nie. Mar dè waar d’r nie bé geweest. Doar hásse genne road mi geweete. ‘Kômst is hier,’ èn mi durre zaddoek m’n snotbèl afgeviigd. Dè waar ’t.

‘Èn nou doede’t èèges mar. Ge het ok unne zaddoek. Èn nie janke. Janke, dè doen mèskes.’

Ès we daalek is ’n bèkske koffie ginge vatte,’ vroeg ik.

Ze keek nor durre rok.

‘Kan ik zoewe mee?’

‘We mende gé. Ge zet ’t schönste wefke van de hiejl wereld èn umstreeke.’

‘Ja dè zal wel,’ kètste ze trug èn ston op. ‘Uurst kijke of m’n hoar goewd zitte.’

Ze ging vur de spiegel stôn, want grôts waar ze nog steeds.

‘Èn efkes unnen schônne zaddoek vatte.’

In de kaast laage drie stèèpelkes op ’r te waachte, nètjes gewaasse èn gestreeke. Ze viejt ’r enne èn meepessant d’r fleske onjeklonje. De zaddoek wörde rijkelijk gedôpt mi Keuls wötter.

‘Gé ok ’n bietje? Vat oewe zaddoek is.’

Ès ik strakke thuiskwaam, hoefde’n ik die van ons nie mer te vertelle woar dè’k geweest waar. Dè rook ze wel.

Onderweeges nor de koffiekamer kreeg ze de kijk op ’n bordje van de noewdverlichting. ‘Uit,’ laas ze hardop. ‘Dan meude doar nie in.’

Toen we ôn de koffie zaatte, begos ze me nèijsgierig ôn te kijke.

‘Van wie zedde gé d’r nou enne?’

D’n dokter waar ze onderweeges verlorre, mar durre zoon há ze nog nie gevonde.

‘Rien. D’n oudste,’ zin ik.

‘Pfff,’ bloasde ze. ‘Dè zudde wel wille,’ èn ging mi durre rug nor mijn toe zitte.

Hôstig viigde ze mi durre zaddoek dur d’r oewge. We zinne niks mer teege mekaare.

Proate han we toch al nôit gedôn. Ok nie, toen’k nog durre zoon waar. Buurte ja, dè dinne we. Mar ès ’t mèènes wörde èn we waare ’t nie ens, dan há ze d’r antwoord gaaw kloar. ‘Ons vödder zin ’t al: “Èège luis bijten oe ’t hardste.” Ik wil ’t ’r nie mer over hebbe.’

Terug op d’r kamer, wô’k munne jas vatte.

‘Rien? Ès ge is ’n uurke of ’n ding buite gingt speule.’

Ik verschoot ’r af.

‘Hedde unne schônne zaddoek bé?’

‘Eh... ja mam.’

‘O ja? Lôt is zien dan? Ge zörgt wel dè ge vur d’n donkere binne zet hé? Èn ès de mense gôn iite, kômde nor huis. Ja?’

Èn ze drèijde d’r èège um èn keek nor buite.

‘Eh... ja mam’, tötelde ik. ‘Dan eh... dan gô’k mar. Tot strakke.’

Ik viejt munne jas èn ging.

Toen’k over de gang liejp, begosse m’n oewge z’mbèist te pikke. Ik vuulde in m’n tès nor munne zaddoek, viejt ’m in m’n vaust èn neep erin.

‘Nii,’ zin ik in m’n èège. ‘Nie janke. Janke, dè doen mèskes.’